

TRE VERDENSMØTER — ETT BUDSKAP

At vi har gått inn i ekumenikkens tidsalder, er noe vi forlenget er fortrolige med. Men tre kristne verdenskonferanser i løpet av åtte uker — slik vi opplevde det sist sommer — er allikevel en begivenhet som det ikke minst fra misjons-synspunkt er verdt å merke seg.

De tre verdensmøtene vi sikter til, er Det internasjonale misjonsråds utvidede møte i Willingen (Tyskland) 5.—18. juli, Det lutherske verdensforbunds stevne i Hannover 25. juli—3. august og konferansen for kristen tro og kirkeordning (sammenkalt av «Faith and Order», nå en egen avdeling av Kirkenes Verdensråd) i Lund 15.—29. august.

Så forskjellige disse møtene var — det første et typisk misjonsleder-møte, det andre en konfesjonell stormønstring, det tredje en ekumenisk studie-konferanse — så hadde de dog ett til felles: *misjons-budskapet*.

Dette kom ikke bare til uttrykk i de «budskap» som disse møtene sendte ut. Disse vedtakene er viktige nok. Men enda viktigere er den kjensgjerningen at møtene *i seg selv* var et budskap, et vitnesbyrd om de rike resultatene som er nådd i verdensmisjonen i vår tid.

Som misjons-budskap (i teknisk forstand) er selvsagt budskapet fra Willingen mest fullstendig. Vi gjengir dette historiske vedtaket i sin helhet på de følgende sidene. Det fortjener et inngående studium. Som en vil se, maner det Guds folk til ikke å trekke seg tilbake, men å gå framover. Budskapet i budskapet er ordet om korset: «Vi oppfordrer alle mennesker alle vegne at de skal sette all sin lit til ham som ble forkastet og korsfestet av mennesker, men ble oppreist av Gud til hans krafts høyre hånd. Hans herredømme er skjult, men det bærer seiren i seg, og hans ord til oss er disse: 'Dette evangelium om riket skal forkynnes over hele jorderike til et vitnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme.'»

Også Det lutherske verdensforbund — som helt siden det ble grunnlagt i 1947 har gitt verdensmisjonen en fremskutt plass på sitt program (jfr. NOTM 1948 s. 116 f) — talte sterke, sentrale ord om nødvendigheten av kristen innsats mellom de fargete folkene i våre dager, og om hvordan denne innsatsen best bør øves i den situasjonen som vi nå står midt oppe i. I misjons-budskapet fra Hannover merker en seg særlig den alvorlige appellen om ydmykhet: «Misjoner og misjonærer bør bli medlemmer av kirkene. Fullstendig frivillig, som Gud-kalte kristne, bør de ta på seg de pliktene dette medlemskapet innebærer, og gi seg helt i tjenesten for menighetene. De rettighetene de har som medlemmer av kirkene, bør de i kristelig kjærlighet leilighetsvis gi avkall på. Er misjonæren kalt til en særskilt ansvarsfull stilling, bør han samvittighetsfullt og uavkortet opprettholde kirkens åndelige frihet. Denne gjensidige avhengigheten mellom de unge kirkene, misjonsarbeiderne og sende-menighetene kan best betegnes med uttrykket 'kirkenes brorskap'.»

Endelig hadde også «Lund 1952» et vektig ord å si om misjonen. I sitt budskap til kirkene i verden nevner dette møtet hvordan det har forsøkt å arbeide seg fram til den enhet som er Guds vilje med sin kirke. Enda en gang har det vist seg, heter det, at vi kommer nærmere hverandre når vi kommer nærmere Kristus, han som alene er Herren, og som samler sitt folk av alle nasjoner, raser og tunge-mål. En peker så på de oppgavene som kirkene bør ta opp når det gjelder det mellomkirkelige arbeidet. Og i denne forbindelsen blir også misjonsoppgaven direkte tatt med. Vi siterer: «Lydigheten mot Gud krever også at kirkene søker enhet i sin misjonsvirksomhet i verden. Vi har alle del i at det ikke har lyktes å bære fram det kristne budskapet til hele menneskeslekten, men det er nettopp for folkene at vi er forpliktet til å forkynne evangeliet og gi uttrykk for kirkens enhet.»

I dette heftet av vårt tidsskrift skriver norske utsendinger til de tre verdensmøtene om sine inntrykk. Det ekumeniske innslaget i innholdet denne gangen er for øvrig ikke bare etterslett fra sommerens stevner. Misjon og ekumenikk er korrelater. *Red.*